

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלָּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ' - חֻלְק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 593

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

לְנִדְבֵי עִם מַחְזִיקֵי מוֹסְדוֹת הַתּוֹרָה דִּי בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר!

”בְּהַתְנַדֵּב עִם בְּרַכּוֹ ה'” – נַעַם ה' עֲלֵיכֶם.

כָּל סוּחַר וְכָל עֲשִׂיר יוֹדֵעַ שֶׁבְּדִי לְהִיּוֹת שְׂתָף לְעֶסֶק, עֲלָיו לְבַדּוֹק אֶת בְּדֵאִיּוֹתוֹ שֶׁל הָעֶסֶק, הָאֵם הָעֶסֶק יִנִּיב תְּשׁוּאוֹת בְּדֵאִיּוֹת? הָאֵם יְרוּיחַ מִהֶעֱנִין? הָאֵם יֵצֵא בִּיתְרָה? בְּדִי שָׁחַס וְשָׁלוּם לֹא יִפְסִיד בְּעֶסֶק וְלֹא יִפּוֹל בַּפֶּח.

אוֹמֵר הַחֶפֶץ חַיִּים: כִּשֶׁם שֶׁהָאָדָם נוֹהֵג בְּגִשְׁמִיּוֹת בֵּן עֲלָיו לְנַהֵג בְּרוּחָנִיּוֹת, וְעֲלָיו לְבַדּוֹק הֵיטֵב הֵיכָן מִשְׁקִיעַ אֶת מְנִיּוֹתָיו, שְׁלֹא יִנִּיחַ כֶּסֶפוֹ עַל קֶרֶן הַצִּבִּי, אֲמָנָם הַנֶּהָר מַחְזִיק מוֹסְדוֹת הַתּוֹרָה, וְזִכְיוֹת הַלּוּמְדִים נִזְקָפִים לְחִשְׁבוֹנָה, אֲבָל הַנֶּהָר יִכּוֹל לְהַרְוִיחַ הַרְבֵּה יוֹתֵר, הַנֶּהָר יִכּוֹל לְהַכְפִּיל בְּאֵלְפֵי אֵלְפִים אֶת זְכִיּוֹתָיָהּ, הַנֶּהָר יִכּוֹל בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן וּבְאוֹתוֹ הַכֶּסֶף לְצַבֵּר עוֹד יוֹתֵר זְכִיּוֹת.

וּבַמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים? – יוֹדֵעַ גְּדֹל הַחַיִּיב וְגְדֹל הַשְּׂכָר לְמִי שְׁלוּמֵד הַקְּבֵלָה, כִּי לְמוֹד הַזֹּהָר בְּגִירָסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנֵה עֲלִמְיָן, וְכָל שָׁבֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין פְּרוּשׁ מֵאֲמָר אַחֵר, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַקּוּן לְמַעֲלָה בְּשַׁעַה אַחַת מֵהַ שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפֶּשֶׁט שְׁנֵה תְּמִימָה (לְשׁוֹן הַפֶּסָא מִלָּה, תְּקוּנַי זֶהֱר מ'א). וְלִמֵּי שְׁלֹא יוֹדֵעַ וּמַבִּין בְּקְבֵלָה, עוֹלָה לְמוֹד הַזֹּהָר הַקְּדוּשׁ אֲפֹלוּ בְּגִירָסָא, לְעֶרְף לְמוֹד הַקְּבֵלָה (כֶּף הַחַיִּים סִימָן קנ"ה). פְּרוּשׁוֹ שֶׁל דְּבָר, שֶׁהַלּוּמֵד זֶהֱר וְאֲפֹלוּ שַׁעַה אַחַת, בְּאֲמִירָתוֹ בְּלִבְד זֹכֵה כְּאֵלוֹ לְמַד שְׁנֵה תְּמִימָה בְּתוֹרַת הַנְּגֻלָּה, וּכְאֲשֶׁר לּוּמֵד בְּשִׁמְחָה הַכְּפִיל זְכִיּוֹתָיו כְּפּוֹל אֶלְף, כְּדַבְּרֵי הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים: שֶׁהַלּוּמֵד מִתוֹף שִׁמְחָה שְׁוֵה כְּאֵלְף פַּעַם מִמֵּי שְׁאִינוֹ לּוּמֵד מִתוֹף שִׁמְחָה. (אוֹרְחוֹת צְדִיקִים שַׁעַר הַשִּׁמְחָה). וְאֲמַר רַבְּנּוּ יוֹסֵף חַיִּים זִיע"א: דֶּהַלּוּמֵד שַׁעַה בְּשַׁבַּת קוּדֵשׁ, שְׁוֵה אֶלְף פַּעְמִים לְמוֹד בִּימּוֹת הַחוּל. (בֵּן אִישׁ חֵי פְרֶשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנֵה שְׁנִיח)

”עַל בֵּן יֵאֱמָרוּ הַמוֹשְׁלִים בְּאוֹ חֶשְׁבוֹן” – אֵלוֹ הַמוֹשְׁלִים בְּיַצְרָם, בְּאוֹ וּנְחָשׁב חֶשְׁבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם (ב"ב ע"ב): כִּיֵּצֵד שַׁעַה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֶהֱר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוּדֵשׁ, עוֹלָה לְעֶרְף מְלִיּוֹן שְׁנֵה לְמוֹד פֶּשֶׁט בִּימֵי הַחוּל. – כְּעַת בְּאוֹ חֶשְׁבוֹן: דְּלְמוֹד שַׁעַה אַחַת זֶהֱר הַקְּדוּשׁ שְׁוֵה לְעֶרְף שְׁנֵה לְמוֹד פֶּשֶׁט, וּבְשַׁבַּת מַכְפֵּל בְּאֵלְף, וּבְשִׁמְחָה שׁוֹב מַכְפֵּל בְּאֵלְף, סָף הַכֵּל, עוֹלָה לְמוֹדוֹ לְעֶרְף מְלִיּוֹן שְׁנֵה.

הָאֵם יֵשׁ לָהּ מְנִיּוֹת יוֹתֵר בְּדֵאִיּוֹת לְהַשְׁקָעָה בְּטוּחָה, שְׁמוּרָה לְנִצָּח נִצְחִים? הָאֵם מִצְאָתָ עֶסֶק מִצְלָח יוֹתֵר? הָאֵם קְיָמַת שְׁתַּפּוֹת בְּרוּכָה יוֹתֵר? וְדֵאִי הַנֶּהָר רוּצָה לְדַעַת כִּיֵּצֵד תּוּכַל לְזַכּוֹת בְּכָף?

כָּל יִשְׁיבָה, כּוֹלָל אוֹ כָּל מוֹסֵד תּוֹרָנִי שֶׁהֵנֶכֶם תּוֹמְכִים בּוֹ,

בְּקִשׁוֹ שִׁילְמָדוֹ לְפָחוֹת שַׁעַה שְׁבוּעִית שֶׁל זֶהֱר.

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוּהַר (זוּהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זוּהַר יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מְעַרְכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתַנָת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזוּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזוּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעַנְיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזוּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זוּהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתְוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטִין יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כל בחור או אברה, יכול ללמד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קודש שמעלתו גדולה – ואפשר ללמד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. – ולדגמא: בשיבה של 500 בחורים – ילמדו 12 דקות בלבד בכל יום – וכך יוכלו לסיים את כל ספר הזהר חמש מאות פעמים בשנה, וב-24 דקות ביום יזכו לאלף סיומים, וכידוע דבאלף סיומים באחד, תכף מביא הגאלה. ("תורתו מגן לנו").

בכך תצבר מליוני זכיות באותו הפסך ובאותו הזמן, תרויח תשואות באחוזים הכי גבוהים שקיימים בעולם הנצח. – וזהו תרגומו של הזהר (בהעלותך קג): "בא וראה הפתוב: 'ולובולן אמר שמח ובוולן בצאתך ויששכר באהלך', מלמד שנשתתפו יחד, זה יוצא ועושה מלחמה, וזה יושב ועוסק בתורה, וזה נותן חלק לזה... ויששכר חלקו בתורה, ונותן לובולן חלקו בתורה ודאי, ועל כן נשתתפו יחדיו, שיתברך זבלון מיששכר, כי הברכה של התורה היא ברכת הכל."

אין צורך לפרט את כל הישועות והברכות האמורות ללומדי הזהר פי רבים הם, בעזרת השם תראה זאת בעסק הבא שיתגלגל לך, ישועות גלויות לעין, ברכות מעל הטבע, סיעתא דשמיא על כל צעד ושעל, וחסדים גלויים. – ועוד ידוע תקנת הרמח"ל זיע"א דרק על ידי למוד הזהר הקדוש, נפדה מן הצרות ונגאל ברחמים, ומפרש בזהר הקדוש (פרשת נשא קכד): "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ונזכה להישע בתשועת עולמים בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן!

בלתי נסבל? כואב? מציק? לא רגוע?

והסירותי מחלה מקרבך

דר' ברים כירופרקט מומחה

בעזה"ש"ת רפוי מוחלט בשיטה יחודית למגוון בעיות:

כאבים מכל סוג, סחרחורות, פריצת דיסק ועוד ועוד

טלפון: 077-4051423/054-8441423

ירושלים רח' מאה שערים 78, קטמון רח' ישראל אהרוני 7, בית שמש רח' נחל זיתן 2,

לזכוי הרבים! ישעורי וזהר מתקיימים בכל אחת מהמפראות הנ"ל בשעות:

בית שמש: ימי א' וד' 11:30 | קטמון: יום ב' 12:00

מאה שערים: יום ג' 12:00 / יום ה' 16:00

וכן חלוקת טפסים, עלונים וספרים של "מפעל הזהר העולמי"

"לבאו' מחלתי היתה חשוכת מרפא, הרופאים לא נתנו סיכויים, ואני החלתי לנסות בכל דרך אפשרית, וכך הגעתי לדר' ברים שהוא היה השליח לרפאני לגמרי ממחלתי, בניגוד לציפיות הרפואה הכללית, והדיפר הגמור ממה שאמרו לי הרופאים, הבראתי בשלימות ועל כך תודתי. עלו והצליחו! ש.ב.

עד כאן הנה לי רשות לראות באותו ספר. כשהקפנו לראות בו יותר, פרח מדי ולא ראיתי אותו. נשארתי עצוב ובכיתי, לשנתי שם באותה מערה וראיתי אותו (את אותו) שהיה לבוש מדים. אמר לי, רבי, למה לך לבכות? ואל תתעצב (ממי) ממה שהיה באותו ספר. פרח אליו ולקחו, ועד שלא יצא מהעולם הנה, גנו אותו באותה מערה שבמדבר הנה, וכעת שהיה מתגלה לחיים כאן, פרח באויר ולקחו.

מכאן והלאה לך לדרך. ומאותו יום ועד עכשו לא התגלה לי ולא זכיתי לשמע ממי היה, ובכל זמן שאני נזכר, אני נשאר עצוב. אמר רבי אלעזר, אולי הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא רוצה שיתגלה בעולם.

עד שישבו ועסקו בדברים אחרים עליונים ונכבדים, האיר היום. קמו והלכו. אמר רבי אלעזר, בעת עת רצון מלפני המלך הקדוש, נאמר דברי תורה ונתעסק בה ונשתתף בשכינה. פתח ואמר, ה' בקר תשמע קולי בקר אעזר לך ואצפה. אמר רבי אלעזר, בלעם הרשע מי הרג אותו, ואיך נהרג? אמר רבי יצחק וכלי: ע"כ מההשמטות.

השלמה מההשמטות נ"א

סימן י

לאמר הנה עם יצא ממצרים. אם תאמר שהרי צריך לקחת שמות ויוחסין שלהם - לא צריך, אלא דרך כלל, שכתוב הנה עם יצא. מה השעם? משום שפך קרא להם הפטרון שלהם כמה פעמים. ועל זה אל תטעה שכתוב שלח את עמי, בכל זמן.

ועוד, כשלקחת עצה עליהם עם פרעה, בלשון זה יכלת להם,

עד כאן הנה לי רשו למחמי בההוא ספרא. אדמוקפנא למחמי יתיר ביה, פרח מן ידי ולא חמינא ליה. אשתארנא עציב ובכינא. דמיכנא תמן בההוא מערתא וחמינא ליה (להחוא) דהוה לביש מנא. אמר לי ר' למה לך למכפי ולא תתעצב (כ"א מ"א) ממה דהוה בההוא ספרא. פרח לגביה ונטליה ועד לא יפוק מהאי עלמא גניז ליה בההוא מערתא דמדברא דא, והשתא דהוה מתגלי לחיאי הכא, פרח באוירא לנטליה.

מכאן ולהלאה זיל לך לאורחך, ומההוא יומא ועד השתא לא אתגלי לי ולא זכינא למשמע ממאן הוה. ובכל זמנא דאנא דכינא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר, דילמא קדשא בריה הוא בעי ביקריה דלא בעי דיתגלי בעלמא.

עד דהווי יתבי ולעאן במלין אתרנין עלאין ונקירין נהר יממא קמו ואזלו. אמר רבי אלעזר השתא עידן רענא מקמי מלכא קדישא, נימא מילי דאורייתא ונתעסק בה ונשתתף בשכינתא. פתח ואמר, (תהלים ה) יהו"ה בקר תשמע קולי בקר אערוך לך ואצפה. (ע"ב). אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא, מאן קטיל ליה, והיך אקטיל. אמר רבי יצחק וכו'. (ע)

כאן מההשמטות.

השלמה מההשמטות (נ"א סימן י)

לאמר הנה עם יצא ממצרים. אי תימא דהא צריך לנטלא פיפוסין ויוחסין דילהון, לא איצטרדיך אלא אורח כלל דכתיב הנה עם יצא. מאי טעמא, משום דהכי קרי לון פטרונא דילהון כמה זמנין. ועל דא לא תטעי דכתיב (שמות ה) שלח את עמי בכל זמן.

ועוד פד נטלת עיטא עליהו עם פרעה בלישנא

שכתוב הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. גם כאן, שכתוב הנה עם יצא ממצרים. ולא הוציא אותם אחר, אלא הוא מעצמו יצא, ומשום כך תוכל להרע להם. הנה כסה את עין הארץ. יש אומרים, סיחון ועוג שישאל אל הרגו אותם, שהיו עין הארץ. אלא כשהביא הקדוש ברוך הוא ארצה על ארץ מצרים, כתיב ויכס את עין כל הארץ ותחשף הארץ, למה? משום שכל מכשפי וקוסמי העולם לא יכלו לעשות כשפים, אלא רק דבר אחד בדרגה אחת בזמן אחד, ועם זה הביא ערב מבבלל מפמה מינים מבבללים אלו באלו, עד שלא יכלו כל מכשפים וקוסמים לעמד, וזהו ויכס את עין כל הארץ, וכאן כתיב ויכס את עין הארץ, וכך הוא ודאי.

אמר רבי אבא, בלק ובלעם לא היו בעולם מכשפים וקודמים כמותם. (בלעם), חילו וכחו היה בפיו ועינו. בלק, חילו וכחו היה במעשה ידים. וזה צריך את זה, שהרי כל סוגי הכשפים של העולם, בפה ובמעשה הוא, ובהם תלויים. לבלעם היה לשון ולא ידים, לבלק היו ידים ולא לשון.

הרבו החברים עד שהגיעו לשדה אחת, והשמש היתה חזקה מאד. ראו את אותו בית השדה ביפי העשבים, ומים יוצאים לכל צד ועצי השדה רבים. ישבו שם. אמר רבי אלעזר, כמה נאה מקום זה לנוח בו.

עד שישבו הרי נחש גדול בא בחזק השמש ועבר לפניהם. אמר לו רבי אלעזר, נחש נחש, סטה לך מדרךך, שהרי שב אותו האיש

דא יכלת להו. דכתיב, (שמות א) הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. אוף השתא דכתיב, הנה עם יצא ממצרים ולא אפיק לון אתרא, אלא איהו מגרמיה נפק. ובגין כך תיכול לאבאשא לון.

הנה כסה את עין הארץ, אית דאמרי סיחון ועוג דקטלי (דקטלי) לון ישראל, דהו עינא דארעא. אלא כד איתי קדשא בריך הוא ארבה על ארעא דמצרים. כתיב, (שמות י) ויכס את עין כל הארץ ותחשף הארץ. אמאי, בגין דכל חרשין וקסמין דעלמא לא יכלין למעבד חרשין אלא מלה חדא בדרגא חדא, בזמנא חדא. ועמא דא איתי ערוב מבולבלל מפמה זינין מבולבלין אלין באלין, עד דלא יכלו כל חרשין וקסמין למיקם. ודא הוא ויכס את עין כל הארץ. והכא כתיב, ויכס את עין הארץ והכי הוא ודאי.

אמר ר' אבא בלק ובלעם לא הוה בעלמא חרשין וקסמין כוותיהו (בלעם) חיליה ותוקפיה הוה בפומיה ועיניה. בלק חיליה ותוקפיה הוה בעובדא דדין. ודא איצטרין לדא, דהא כל זיני חרשין דעלמא בפומא ועובדא הוא, ובהו תליין. בלעם הוה ליה לישן ולא ידן, בלק הוה ליה ידן ולא לישן. אזלו חבריאי עד דמטו חד בי חקל ושמשא הוה תקיף לחדא. חמו ההוא בי חקל בשפירו דעשפין ומיין נפקין לכל סטר ואילגין חקלא סגיאיין, יתבו תמן. אמר רבי אלעזר, כמה יאות אתר דא לניחא ביה.

אדהו יתבי, הא חויה רברבא אתא בתוקפא דשמשא ואעבר קמיהו. אמר ליה רבי אלעזר, חויה חויה, סטי לך מאורחך, דהא תב ההוא גברא ואתנחם על מה דעבד, ולא

יוסיף למעבד ההוא מלה.

והתנחם על מה שעשה ולא יוסיף לעשות אותו הדבר. תמהו החברים. אמר רבי אבא, מהו? אמר להם, שתקו.

אמר רבי אלעזר, נחש נחש, לאחר שלחשו לך מהשמים, התנחם אותו האיש ושם ברצונו שלא ישוב בו לעולמים, סטה לך מדרךך. עמד הנחש על עמדו, ולא לקח לכאן ולכאן. שב כמו מקדם. אמר לו, נחש נחש, ידעתי מה שאפתה רוצה, שוב מדרךך, שהרי גוי רשע בא שעשה רע ליהודי אחד, והרי הוא לך שוכב במערה שלך, לך והרגהו. מיד חזר אותו הנחש ודלג דלוגים לפניהם.

אמר רבי אלעזר, אם לא הייתי פה, כמה רעות היה עושה הנחש הזה, שהרי אדם יהודי אחד עשה מעשה של חטא, ועד שלא שב בתשובה לחשו לנחש הזה להרג אותו, ונמלך אותו האיש בין כף ובין כף, והתנחם מחטאו, ואמר שלא ישוב לעולמים לאותו החטא, ועל כף נצול מן הדין. אמרו החברים לרבי אלעזר, כמה ידעת? אמר להם, סימן נתן לי אבא, ואני יודע אותו. אמר לו, מילא הנחש שיידעת בו, אותו שהתנחם ושב מחטאו כמה ידעת? אמר להם, כשהיה הולך אותו הנחש, הקשקשים שלו היו עולים וזנבו זקוף, והוא שהולך (הולך) בכהילות, רוח אחת הייתה הולכת כנגדו וקוראת לפניו: שוב מדרךך, שהרי שב מחטאו והתנחם אותו האיש.

ואותו הנחש הרע לא היה מצית עד שיפתו לו כפר אתו במקום אותו אדם שהתחייב מיתה ושב. שפך דרך הנחש למעלה ולמטה - בין שנתנה לו רשות, לא שב ואותו הנחש הרע שנתנה לו רשות לעשות, או שיפתו לו במקומו רשע אחר בכפר,

תוהו חבריאי. אמר ר' אבא מאי הוא. אמר לון שתוקו.

אמר רבי אלעזר, חוץ חוץ, לבתר דלחישו לך מן שמיא, אתנחם ההוא גברא ושווי ברעותיה דלא יתיב ביה לעלמין סטי לך מאורחך. קם חוץ בקיומיה ולא נטיל הכא והכא. תב כמלקדמין. אמר ליה, חוץ חוץ, ידענא מה דאת בעי, תוב מארחך. דהא גוי חייבא אתי, דעביד ביש לחד יודאי. והא הוא נאים שכיב במערפא דילך, זיל וקטליה. מיד אהדר ההוא חוץ ודלג דלוגין קמיהו.

אמר רבי אלעזר, אי לא הויןא הכא, כמה בישין הוה עביד האי חוץ. דהא כד בר נש יודאי עבד עובדא דחובא, ועד לא תב בתיובתא, לחישו ליה להאי חוץ לקטלא ליה. ואימלך ההוא בר נש בין כף ובין כף, ואתנחם מחוביה. ואמר דלא יתוב לעלמין להאי חטאה ועל דא אשתזיב מן דינא.

אמרו חבריאי לרבי אלעזר, כמה ידעת. אמר להו, סימנא יתב לי אבא, ואנא אשתמודענא ביה. אמרו ליה, תינח חוץ דאשתמודעת ביה. ההוא דאתנחם ותב מחוביה כמה ידעת. אמר להו, כד הוה אזיל ההוא חוץ, קשקשוי הוו סלקין וזנבוי זקיף ואיהו דאזיל (אזיל) בכהילו. רוחא חדא הוה אזיל לקבליה והוה קארי קמיה, תוב מארחך. דהא תב מחוביה ואתנחם ההוא בר נש.

וההוא חוץ בישא לא הוה ציית עד דיתנון ליה כופר בהדיה באתריה דההוא בר נש דאתחייב קטולא ותב. דכף אורחוי דחוץ עילא ותמא, פיון דאתייהיב ליה רשו, לא תב עד דאשלים ההוא דינא בישא דאתייהיב ליה עד שהשלים אותו הדין הרע שנתנה לו רשות לעשות, או שיפתו לו במקומו רשע אחר בכפר,

שְׁהָרִי בְּרִיקָנוֹת הוּא לֹא יֵצֵא, כִּינּוֹן שְׁנֵתָנָה לוֹ רְשׁוֹת.

אָמְרוּ לוֹ, מִלֵּא כָּל זֶה, אוֹתוֹ גּוֹי שְׁאִמְרַת שְׁנֵתָת לוֹ כִּפּוּר בְּמָה יִדְעָתָּה? אָמַר לָהֶם, כִּינּוֹן שְׁדַבְרַתִּי לְנַחֵשׁ, אוֹתוֹ רִיחַ שְׁהִיָּתָה כִּנְגָדוֹ וְלוֹחֶשֶׁת לוֹ שִׁישׁוּב לְדַרְכּוֹ, שְׁהָרִי אוֹתוֹ אָדָם הַתְּנַחֵם, הִלְגָּה אוֹתָהּ רִיחַ עַל אֲנֹנִי (אֲנִי וְאִמְרָה לִי).

תִּמְהוּ הַחֲבָרִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, גִּלְף וְנִרְאָה, שְׁהָרִי הִנְחֵשׁ עֲשֵׂה מַה שְׁעֲשֵׂה. קָמוּ וְקָרְבוּ לְסַלֵּעַ אַחַד בְּאוֹתוֹ בֵּית שְׂדָה, וּמִצְאוּ אוֹתוֹ הַגּוֹי מֵת וְאוֹתוֹ נֶחֶשׁ כְּרוּף עַל עַקְבּוֹ, וְלֹא הָיָה נִבְדָּל מִמֶּנּוּ. וְאַחַר כֵּן נִפְרַד מִעַקְבוֹ וְעָלָה עַל גְּרוֹנוֹ וְנִכְרַף שָׁם, וּמִשָּׁם הָיָה יוֹרֵד עַל עַקְבוֹ, שְׁלֵא הָיָה נִפְרַד מִמֶּנּוּ.

מִצְאוּ לוֹ אַרְנַק אֶחָד מֵלֵא דִינָרִים שְׁגוּל מִיְהוּדֵי אֶחָד בְּדָרְךָ וְהִכָּה אוֹתוֹ. לָקַח רַבִּי אֶלְעָזָר אֶת הָאַרְנַק. אָמַר, כְּרוּף הַרְחִמְנָן שְׁכַל הוּא עוֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת. שְׁבוּ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁהָיָו (הוֹלָכִים).

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, מֵאֲשֶׁר יִקְרַת בְּעֵינַי נִכְבְּדַת וְאֲנִי אֶהְבְּתִיד וְאִתָּן אָדָם תַּחֲתִיד וְלֹאֲמִים תַּחַת נִפְשֶׁךָ (יִשְׁעִיה מֵג). מֵאֲשֶׁר יִקְרַת? ! קַר צְרִיף לוֹ לְכַתֵּב! וְכַף צְרִיף: מֵאֲשֶׁר אִתָּה יִקְרַת בְּעֵינַי. מֵהוּ יִקְרַת? מִכָּלל שֶׁהוּא מִעֲצָמוֹ הַתְּכַבֵּד, אֵלֵא כֵּן הוּא בּוֹדָאִי. שְׁכַל בֵּן אָדָם שֶׁהוּא בְּחִיּוּב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ כְּרוּף הוּא, בְּהַתְּחִלָּה הוּא מְזַלְזֵל וּמִתְעַב (תוֹעֵבָה) לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ כְּרוּף הוּא, וְאַחַר שְׁנִמְלֵךְ וְשָׁב מִחֲטָאוֹ, עֲכָשׁוּ הוּא הַתְּכַבֵּד מִעֲצָמוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ כְּרוּף הוּא קוֹרֵא עֲלָיו וְאָמַר, מֵאֲשֶׁר יִקְרַת בְּעֵינַי נִכְבְּדַת. אִתָּה מִעֲצָמוֹ נִכְבְּדַת.

רְשׁוֹ לְמַעַבְד, אוֹ דִיתָנוֹן לִיָּה בְּאַתְרִיהַ חֲיִיבָא אַחְרָא כְּכּוּפְרָא. דְּהָא בְּרִיקָנִיָּא לֹא יִפּוּק. כִּינּוֹן דְּאַתְיָהִיב לִיָּה רְשׁוֹ.

אָמְרוּ לִיָּה, תִּינַח כָּל דָּא. הַהוּא גּוֹי דְּאַמְרַת דִּיהִבַּת לִיָּה כּוּפְרָא, בְּמֵאִי יִדְעָתָּה. אָמַר לוֹן, כִּינּוֹן דְּמַלְלִית לְחוּזָא, הַהוּא רִיחָא דְּהוּא אֲזִיל לְקַבְלִיהָ וְלַחִישׁ לִיָּה דִּיתוּב לְאוֹרְחִיהַ דְּהָא אַתְנַחֵם הַהוּא כּוּר נֶשׁ. דְּלִיג הַהוּא רִיחָא עַל אֹדְנִיָּה. (אֹדְנִי וְאָמַר לִי).

תוֹרוֹהוּ חֲבָרִיָּא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, נִיהַךְ וְנַחֲמִי, דְּהָא חוּזָא עָבַד מָה דְּעָבַד. קָמוּ וְקָרְיבוּ גַבִּי חַד טִינְרָא בְּהוּא בִּי חֲקַל, אֲשַׁכְּחוּ לְהוּא גּוֹי דְּמִית וְהוּא נֶחֶשׁ כְּרוּף עַל עַקְבִּיהַ וְלֹא הָוּה אֲבָדִיל מִנִּיָּה, וּבְתַר אַתְפָּרֶשׁ מִעַקְבִּיהַ וְסָלִיק עַל גְּרוֹנִיָּה וְאַכְרִיף תַּמָּן. וּמִתַּמָּן נַחֲמִית עַל עַקְבִּיהַ, דְּלֹא הָוּה מִתְפָּרֶשׁ מִנִּיָּה.

אֲשַׁכְּחוּ לִיָּה אַרְנַקִּי חַד מֵלֵא דִינָרִין דְּגִזִּיל לְחַד יוֹדָאִי בְּאַרְחָא וּמַחָא לִיָּה. נָטַל רַבִּי אֶלְעָזָר יַת אַרְנַקִּי. אָמַר, כְּרוּף רַחֲמָנָא דְּכּוּלָּא עָבִיד שְׁלִיחוֹתָא. תְּבוּ לְהוּא אִתָּר דְּהוּו (אֲזִיל).

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (יִשְׁעִיה מִ"ג) מֵאֲשֶׁר יִקְרַת בְּעֵינַי נִכְבְּדַת וְאֲנִי אֶהְבְּתִיד וְאִתָּן אָדָם תַּחֲתִיד וְלֹאֲמִים תַּחַת נִפְשֶׁךָ. מֵאֲשֶׁר יִקְרַת, יִקְרַת מִבְּעֵי לִיָּה, וְהִכִּי אִיצְטְרִיף. מֵאֲשֶׁר אִתָּה יִקְרַת בְּעֵינַי, מֵהוּ יִקְרַת. מִכָּלל דְּאִיְהוּ מַגְרַמִּיָּה אַתְיָיקַר. אֵלֵא הִכִּי הוּא וְדָאִי, דְּכָל כּוּר נֶשׁ דְּאִיְהוּ בְּחִיּוּבָא קָמִי קְדָשָׁא כְּרוּף הוּא בְּקַדְמִיתָא, הוּא מְזַלְזֵלָא וְתוֹעֵבָה (תוֹעֵבָה) קָמִי קְדָשָׁא כְּרוּף הוּא. וּבְתַר דְּאִימְלֵךְ וְתַב מַחוּבִּיָּה, הַשְׁתָּא אִיְהוּ אַתְיָיקַר מַגְרַמִּיָּה. וְקוּדְשָׁא כְּרוּף הוּא קְאָרִי עֲלֵיהַ וְאָמַר, מֵאֲשֶׁר יִקְרַת בְּעֵינַי נִכְבְּדַת, אִתָּה מַגְרַמֵךְ יִקְרַת.

בְּעֵינַי נִכְבְּדַת וְאֲנִי אֶהְבֵּתִיךָ. דְּהָא לִית רְחִימוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַדֵּי בַר נֶשׁ בְּהָאֵי עֲלֵמָא, אָלָא בְּמָאן דְּתַב מִחוּבֵיהּ. וְעַל דָּא אֲנִי אֶהְבֵּתִיךָ. אָבָל מָה אַעֲבִיד דְּהָא יְהִיבִית רְשׁוּ לְחוּיָא לְנֻזְקָא. דָּא הוּא עֵיטָא, וְאַתָּן אָדָם תַּחֲתֵיךָ. מָאֵי אִיהוּ אָדָם דִּיהִב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תַּחוּתֵיהּ, הֵהוּא אָדָם דְּאֵתִי מְעַמָּא אַחְרָא, דְּהֵהוּא חוּיָא מְדִילֵיהּ יִכּוּל, דִּכְתִּיב וְאַתָּן אָדָם. אַל תִּקְרִי אָדָם, אָלָא אָדָם. וְלֵאמֹר דָּא הוּא, לֵאמֹר מְלֵאם יַאֲמִין, וְדָא זִרְעָא דְעָשׂוּ דִּיהִיב תַּחוּת נַפְשֵׁיהּ.

בְּעֵינַי נִכְבְּדַת וְאֲנִי אֶהְבֵּתִיךָ. שְׁהֵרִי אִין אֶהְבֵּה לְקוּדְשֵׁי-בְּרוּךְ- הוּא עִם הֶבֶן אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה אָלָא בְּמֵי שֶׁשָּׁב מִחֲטָאוֹ, וְעַל זֶה אֲנִי אֶהְבֵּתִיךָ, אָבָל מָה אַעֲשֶׂה שְׁהֵרִי נִתְתִּי רְשׁוּת לְנֶחֱשׁ לְהִזְיִק? זֹהִי הַעֲצָה - וְאַתָּן אָדָם תַּחֲתֵיךָ. מָהוּ אָדָם שְׁנַתָּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תַּחֲתֵיךָ? אוֹתוֹ אָדָם שָׂבָא מֵעַם אַחֵר, שְׂאוּתוֹ נֶחֱשׁ יֹאכַל מִשְׁלוֹ, שְׂכַתוּב וְאַתָּן אָדָם, אַל תִּקְרִי אָדָם אָלָא אָדָם. וְלֵאמֹר, זֶהוּ (בְּרַאשִׁית כ"ד) לֵאמֹר מְלֵאם יַאֲמִין, וְזֶה זִרְעָא עָשׂוּ שְׁנַתָּן תַּחַת נַפְשׁוֹ.

אֲרַחוּ וַיִּתְבִּי, הָא הָאֵי יוּדָאֵי דְגִזְלֵי הֵהוּא גּוֹי דְקִטְל חוּיָא, אַתָּא בְּאוּרְחָא לְאִי וְעַיְנָהּ. וּמִגּוֹ תִּקְיַפּוּ דְשִׁמְשָׁא עָאל בְּהֵהוּא חֶקֶל וַיִּתְיַב תַּחוּת אֵילָנָא חַד, וְהָוָה מִתְרַעַם לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמְצַדִּיק עֲלֵיהּ דִּינָא, וְאַמְר. מְאָרִיָּה דְעֲלֵמָא, גְּלוּי וַיְדוּעַ קִמְךָ דְאֵנָא לֹא חִיִּישְׁנָא עֲלִי וְעַל גּוֹפִי וְעַל מְמוּנֵי כְּלוּם, דְּהָא בְּדִינָא אַתְעֵבִיד כָּל (מ"ה) דְּאַתְעֵבִיד. אָבָל אַבָּא וְאִימָא סְבִין אֵית לִי דְלִית לִי בְּמָה אַפְרַגְס לֹון, וְעַל דָּא חִיִּישְׁנָא.

עַד שִׁלְשִׁבוּ הָרִי הִיְהוּדֵי הַזֶּה שְׂאוּתוֹ הַגּוֹי גִּזְלֵי וְהַנְּחֵשׁ הַרְגוּ, כָּא בְּדִרְךָ לְאֵה וְעַיְנָהּ, וּמִתְרַעַם חֶקֶל הַשֶּׁמֶשׁ נִכְנַס בְּאוּתוֹ שְׂדֵה וַיִּשָּׁב תַּחַת עֵץ אֶחָד, וְהִזִּיה מִתְרַעַם לְקוּדְשֵׁי-בְּרוּךְ-הוּא וּמְצַדִּיק עֲלֵיו אֵת הַדִּין וְאוֹמְר: רַבּוֹן הָעוֹלָם, גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאִינִי חוֹשֵׁשׁ עֲלִי וְעַל גּוֹפִי וְעַל מְמוּנֵי כְּלוּם, שְׁהֵרִי בְּדִין נַעֲשֶׂה כָּל (מ"ה) שְׁנַעֲשֶׂה, אָבָל אַב וְאִם זְקָנִים יֵשׁ לִי, שְׂאִין לִי בְּמָה אַפְרַגְס אוֹתָם, וְעַל זֶה חִשְׁשִׁיתִי.

וְתוּ עַל כָּל דָּא, צְרוּרָא חֲדָא דְדִינָרִין דְּהָוָה בְּהֵהוּא אַרְנָקִי דְחַד מִסְפַּנָּא לְמַעְבַּד חוּפְּהָ לְבִרְתֵיהּ עֲנוּיָא. מָה אַעֲבִיד מְאָרִי דְעֲלֵמָא, עַל דָּא כְּאִיבְנָא בְּלַבָּאֵי יַתִּיר.

בְּבַהּ וְאַמְר (תהלים ק"ט) מִשְׁפָּטִי ה' אָמַת צְדָקוּ יַחֲדִיו. דִּינָין דְּמְאָרִי עֲלֵמָא, קְשׁוּט אֵינּוּן. אֲמָאֵי אֵינּוּן קְשׁוּט, בְּגִין דְּצְדָקוּ יַחֲדִיו. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְמַעְבַּד (דִּינָא), כְּמָה מְאָרִי תְרִיסִין קְרִימִין מְהֵאֵי סְטֵר וּמְהֵאֵי סְטֵר וּמְצַדִּיקִין אֵלִין בְּאֵלִין וּמְגִיחִין אֵלִין בְּאֵלִין. כִּיּוֹן דְּצְדָקוּ אֵלִין בְּאֵלִין וְאִסְתַּפְּמִין כְּחֲדָא, כְּדִין מִשְׁפָּטִי ה' אָמַת. אִימְתִי צְדָקוּ יַחֲדִיו. כַּד מְצַדִּיקִי כָּל בְּנֵי

וְעוֹד עַל כָּל זֶה - צְרוּר אֶחָד שֶׁל דִּינָרִים שֶׁהִיָּה בְּאוּתוֹ הָאֲרַנְק, שֶׁל עֵנִי אֶחָד לְעִשׂוֹת חֶפְהָ לְבִתּוֹ הַעֲנִיָּה, מָה אַעֲשֶׂה? רַבּוֹן הָעוֹלָם, עַל זֶה כּוֹאֲבֵנִי בְּלַבָּי יוֹתֵר.

כְּבַהּ וְאַמְר, (תהלים ט) מִשְׁפָּטִי ה' אָמַת צְדָקוּ יַחֲדִיו. דִּינֵי שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם הֵם אָמַת. לְמָה הֵם אָמַת? מִשׁוּם שֶׁצְדָקוּ יַחֲדִיו. שְׁהֵרִי בְּשַׁעַת הַדִּין, כְּשֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְעִשׂוֹת (דִּין), כְּמָה בְּעֵלִי מְגַנֵּים עוֹמְדִים מְצַד זֶה וּמְצַד זֶה, וּמְצַדִּיקִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ, וְנִלְחָמִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ. כִּיּוֹן שֶׁצְדָקוּ אֵלּוּ בְּאֵלּוּ וְהִסְפִּימוּ כְּאֶחָד, אֲנִי מִשְׁפָּטִי ה'

דינא לעילא. ועל דא מארי דעלמא, על דא בכינא ולא על דידי.

שמע ר' אלעזר וחברייא וקמו לגביה. חמו יתיה דהוה יתיב תחות ההוא אילנא ואתקיפו ביה ונטלו יתיה לגביהון. אמר רבי אלעזר, (לא תחל) זכאה קשוט, דאי לאו זכאה אנת, לא ירחיש לך קדשא ברין הוא ניסא רברבא כמה דעבר. בקדמיתא טול ארנקי דילך ותיזיל ותחמי מה דעביד קדשא ברין הוא בגינה.

אזל בהדיהו וחמא ההוא גוי מית וחויא הוה עביד ביה נוקמין והוה כרין על קדליה. אשתטח ההוא יודאי בעפרא ואודי ושפח למארי עלמא. וקם ונשיק ידוי דרבי אלעזר וחברייא. אמר לון השתא ידענא דקודשא ברין הוא ארחיש ניסא דא בגיניכו.

אבר רבנן, על אפא ואימא סבין דאית לי בכינא ועל מספנא דיהיב לי צרורא. פתח הארנקי ואחמי לון צרורא וכן אחמי לון מחא דעבד ליה ההוא גוי. צלי רבי אלעזר עליה ואתסי.

קרבו לגביה דההוא גוי כמלקדמין, וחמו ההוא חויא דהוה עביד כדבקדמיתא. אמר רבי אלעזר, חויא כל מה דעבדת יאות עבדת. ותו דאחמית חילך וגבורתך ביה, ועבדת ביה נוקמין סגיאיין. והא חמינן תלת זמנין ואחמית כל מה דעבדת. מפאן ולהלאה זיל ואתטמר במערתך, וגזרנא עלך דלא תנזיק לברייתא דעלמא. אתפרש ההוא חויא וכפף רישיה ואזל ליה.

אמר רבי אלעזר לההוא יודאי, טול עדאה דשנאך. דהא כיסא דדהבא אית ליה לגביה דשבק ליה פריה דההוא גוי לאבוי,

אמת. אימתי צדקו יחדו? כשמצדיקים כל בני הדין שלמעלה. ועל זה, רבון העולם, אני בוכה, ולא על שלי!

שמע רבי אלעזר והחברים, וקמו אליו. ראו אותו שהיה יושב תחת אותו העץ, והחזיקו בו, ונטלו אותו אליהם. אמר רבי אלעזר, (אל תפחד) צדיק אמת, שאם אינך צדיק, לא ירחיש לך הקדוש ברין הוא גם גדול כמו שעשה. כראשונה טל ארנקך, ותלך ותראה מה שעשה הקדוש ברין הוא בגללך.

היך עפם, וראה אותו הגוי מת, והנחש היה עושה בו נקמות, והיה כרוך על צנארו. השתטח אותו היהודי בעפר, והודה ושפח את רבון העולם, וקם ונשיק ידי רבי אלעזר והחברים. אמר להם: כעת ידעתי שהקדוש ברין הוא הרחיש גם זה בגללכם.

אבר חכמים, על האב והאם הזקנים שיש לי אני בוכה, ועל העני שנתן לי את הצרור. פתח הארנק והראה להם את הצרור, וכן הראה להם המכה שעשה לו אותו הגוי. התפלל עליו רבי אלעזר, ונרפא.

קרבו לאותו הגוי כמלקדס, וראו אותו הנחש שהיה עושה בו ככראשונה. אמר רבי אלעזר, נחש נחש, כל מה שעשית - נאה עשית, ועוד שהראית כחך וגבורתך בו ועשית בו נקמות רבות, והרי ראינו שלש פעמים, והראית כל מה שעשית. מפאן והלאה לך והתחבא במערתך, וגזרני עליך, שלא תזיק לבריה בעולם. נפרד אותו הנחש, וכפף ראשו והלך לו.

אמר רבי אלעזר לאותו היהודי: טל את תכשיט שונאך, שהרי כיס של זהב יש לו אצלו שהשאיר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

